

Slyšíte to? Ano? To nám na dveře klepou Vánoce. Je neuvěřitelné, že za pár dní jsou tady. Babičky a maminky se ohánějí u plotny a pečou cukroví, dědečkové a tatínkové shánějí stromečky či kapra. Vy se určitě těšíte na okamžik, kdy zazvoní Ježíšek a pod stromečkem se objeví spousta dárků. Snad jste byli letos hodní, abyste jich dostali požehnaně. Ale Vánoce nejsou jen o dárcích. Jsou to svátky klidu a pohody, při kterých se sejde celá rodina a společně vzpomíná na události z roku, co tak rychle uplynul. Rozhodně se musíte těšit i na prázdniny, které strávíte někde na horách a ne jako já minulý rok, v posteli s teploměrem. Hlavně si pořádně odpočiňte a nastartujte se do roku 2008.



Veselé Vánoce přeje Jana Kapounová a redakce časopisu Malíček



Anglický víkend v Markoušovicích

ANKETA**ANKETA****ANKETA**

Rok 2007 je pomalu za námi. Co přinesl, jaký byl, na co budeme za pár let vzpomínat, když uslyšíme tento letopočet? To byly otázky, na které jsme chtěly najít odpověď, a tak jsme vyrazily po škole a zjišťovaly odpovědi na otázku:

CO SI VYBAVÍTE POD ROKEM 2007 A PROČ ?

Monika IV. B: Bobování, protože byl jen tři dny sníh za celou zimu, a to bylo hodně výjimečný.

Adriana IV. B: Vánoce, protože nebyl sníh a bylo bláto.

Bára V. A: Letní tábor s koňmi, protože jsme tam na nich mohli jezdit a starat se o ně.

Dominik VII. A: Školní výukový seminář naší třídy, moc se mi tam líbilo.

Jakub VII. A: Narodila se mi sestřička, mám ji moc rád.

Tereza VII. A: Koncert Tokio Hotelu, protože to je moje oblíbená skupina a všechny ve skupině jsem viděla poprvé na živo.

Anežka VII. A: Vybaví se mi to, že jsme koupili chatu, protože se mi tam moc líbí a je tam hezky.

Miloš VIII. B: Cesta letadlem, protože jsem letěl poprvé.

Paní učitelka Hana Šustrová: Vybaví se mi maturita mé dcery Veroniky. Všechno, co s tím souvisí – napětí před zkouškami, radost po zvládnutí.

Paní učitelka Věra Formánková: Zakončení mateřské dovolené, nástup staršího syna do školy a mladšího do školky.

Paní učitelka Ladka Dubová: První narozeniny mého malého vnuka.

Pan učitel Robert Kočí: Vodácký kurz na Vltavě se svojí bývalou třídou. Rád na ni vzpomínám.

Paní učitelka Jitka Linhartová: Vybaví se mi premiéra filmu City, který natočili mí bývalí žáci – Fanda a Lukáš. Jsou už studenty gymnázia, ale je příjemné sledovat, že pokračují v zálibě, které se věnovali už na základní škole. (... a další film se připravuje!)

Natálie Vašková a Veronika Jeřábková, VI. A

**TO BYL ALE NÁPAD!**

Určitě jste si už někdy řekli větu „To byl ale nápad!“. Ať už ve chvíli, kdy na vás čekalo nějaké překvapení nebo jste byli například něčím zaskočení, a nebo ve chvíli, kdy jste byli obdarováni nějakým vánočním dárkem. I já jsem se vydal do chodeb naší školy a ptal jsem se našich pánů učitelů a paních učitelek, v jaké situaci si řekli větu: „**To byl ale nápad!**“ oni.

IVANA BROŽOVÁ

Jedno zářijové odpoledne loňského roku mě čekalo překvapení. „Jdeme ti koupit kolečkové brusle,“ oznámil mi manžel. Koupili jsme brusle, jednou jsem si je vyzkoušela a hned další týden jsme ještě s dalšími kolegyněmi a kolegy sjížděli po zcela nové asfaltové silnici z Kvildy do Borových Lad, což jsou malá městečka na Šumavě. Bohužel silnice byla mnohem víc z kopce než se nám původně zdálo, navíc byla sobota na silnici byl větší provoz a bruslení společně s auty mi žádný požitek nepřinášelo, spíše naopak. Několikrát za tu osmikilometrovou cestu jsem si řekla: „To byl ale hodně nepovedený nápad.“ V průběhu roku jsme si užili bruslení na skvělých tratích již bez aut a já změnila poměrně rychle názor a při každé jízdě si říkám: „To byl ale skvělý nápad koupit brusle!“

HANA TRUNCOVÁ

Před devíti lety se mamka rozhodla, že si do domácnosti pořídíme pejska. A to i přesto, že tatka byl rezolutně proti. Štěňátko bylo roztomilé a všichni jsme se do něho zamilovali. Bohužel nemělo jméno. Proto se z knihovny vypůjčila odborná literatura a po večerech se studovala psí jména. Žádné se nám ale moc nelíbilo. Po týdnu k nám na návštěvu přišel bratrův kamarád Tomáš. Mamka se hned musela naším „miminkem“ pochlubit, avšak Tomova otázka – „Jak se *to* jmenuje?“ – ji zarazila „No, ono *to* ještě nemá jméno“ – „A proč *tomu* neříkáte Tomášek?“ „To je nápad!“ zvolala radostně mamka a od té doby máme doma mopse Tomáše.

Co se týká vánočních dárků, tak to je věc, kterou na Vánocích moc ráda nemám. Jen co jsem se v první třídě naučila číst a psát, posílala jsem Ježíškovi svá přání. Bohužel, nikdy mi nedonesl to, o co jsem si napsala. L. Pokaždé se pod stromečkem skrývaly „potřebné“ věci do výbavy. Rodiče se mi sice snažili vysvětlit, že za dvacet let budou tyto věci drahé, a proto je lepší, když mi to koupí už teď, ale já to pořád nechápala, a tak mi každý rok ve skříni přibývaly utěrky, ručníky, talíře, hrníčky, hrnce, ..., zatímco já čekala panenku, stavebnici, omalovánky, ... Zvrat však nastal před dvěma lety. Rodiče přišli s tím, že už opravdu neví, co mi mají k Vánocům koupit, a že bude lepší, když mi dají peníze a já si obstarám sama, co potřebuji! Hurá!!! To byl ale nápad!!! Konečně krásné Vánoce podle mých představ!

JAN ZAPLETAL

Když jsem chodil asi do třetí třídy, moc jsem si přál k Vánocům autodráhu. Když přišel Štědrý večer, začal jsem s rozbalováním dárků jako první. Pod stromečkem jich bylo hodně, ale žádná velká krabice, ve které by mohla být moje vysněná autodráha. Rozbalení všech dárků to potvrdilo. Byl jsem z toho zklamaný, protože jsem se na ni fakt těšil a věřil jsem, že ji dostanu. Zklamání na mě muselo být znát, protože tatka řekl: „A díval ses pořádně?“ V tu chvíli jsem zbystřil a začal hledat. Několik nápověd „přihořívá – samá voda – hoří“ mě dovedlo ke skříni, pod kterou bylo jindy místo. Ale dnes tam byla právě moje nová vysněná autodráha.



JANA SLEJŠKOVÁ

„To byl ale nápad!“, to si řekla tenkrát určitě moje maminka, když mi chtěla na Vánoce splnit mé dětské přání, a tak pořídila před Štědrým dnem do vany živého

kapříka. Okamžitě jsem si ho zamilovala a slavnostně ho pokřtila na Pepu. Háček byl ale v tom, že v naší rodině ani v blízkém okolí se nenašel nikdo, kdo by byl schopný udělat z milého Pepíka hlavní chod naší štědrovečerní tabule!

HANA MUSILOVÁ

Děti vyrostly, skončilo období panenek a autíček a my se najednou ocitli v realitě, že dětské Vánoce jsou pryč, ale co s tím? Přece Vánoce nejsou o žehličkách, televizích, MP 3, ...!?! A jednou takhle listuji časopisem a oči mi padnou na větu: „A tak si každý člen rodiny vytáhl jedno písmenko abecedy, nesměl ho nikomu prozradit a všem členům rodiny musel od tohoto písmene koupit dárek...“ „To je ale nápad!“ řekla jsem si a hned jsem s ním seznámila ostatní členy rodiny včetně babiček a dědečka. Nemusím popisovat, že lidská vynalézavost nezná mezí. Pod stromečkem někteří našli utopence, utěrky, ukazovátka, ... Ne vždy to bylo úplně jednoduché. Často do vymýšlení dáreků bylo zapojené celé okolí. S písmenkem G mi pomáhaly i děti ve třídě. Dokonce jsem od jedné žákyně dostala celý seznam: cesta do Grónska, lístek na galakonzert, galoše, Doteď na to všichni rádi vzpomínáme a okolí se nás stále ptá, jaké písmenko máme letos.

PAVLA SÁDECKÁ

U nás v rodině se snažíme zachovat tradici, že dárky pod stromečkem by měly být překvapením pro toho, kdo je dostává. Není jednoduché to zařídit, protože všichni v naší rodině jsou už v dospělém věku a námětů na opravdová překvapení ubývá. Loni se to však mé rodině opravdu povedlo.

Jako každý rok po štědrovečerní večeři jdeme k rozzářenému stromečku. Pod ním je kupa dáreků a my se střídáme v jejich rozdávání. Kolem každého utěšeně roste kupička balíčků různých tvarů a velikostí. S jejich rozbalováním začínáme teprve tehdy, když je pod stromečkem prázdné. I moje dárky jsou některé malé, jiné větší, kulaté, hranaté, dlouhé, na omak měkké nebo v tvrdých krabičkách. Postupně se střídáme v jejich rozbalování a chlubíme se, co nám to Ježíšek nadělil. A když zase přijde řada na mě, sáhnu konečně po dárku, který svým tvarem připomíná metr dlouhou trubku a na omak je velmi tvrdý. Jako všichni ostatní přede mnou, i já hádám, co by to mohlo být – třeba velká stočená obrazová tapeta na zeď, nebo kalendář, nebo tapeta do zádveří, a nebo ještě něco úplně jiného. Pak balíček rozbaluji a při jeho odhalování vedu monolog: „Co to asi bude? To jsem zvědavá. No, co v tom je? Bože můj, co to je?“ Po vybalení se objeví kovová, metr dlouhá, lehká, lesklá trubka. A já opravdu nevím. Obracím dárek v ruce, dívám se dovnitř a zase na vrch, potěškávám, měřím a nahlas se dívám. Ostatní kolem mne se pochechtávají a „povzbuzují“ mě svými poznámkami. A já koukám a přemýšlím, div se mi hlava nerozskočí, a opravdu netuším, co by to mohlo být a k jakému účelu to má sloužit. Připadám si pěkně hloupě, ostatní už se smějí naplno, pěkně si to užívají a já jsem stále mimo. Nakonec se nade mnou moje rodina slitovala a prozradila mi to velké tajemství. A víte, co to bylo? No, přeci kovová noha k velkému, novému stolu do pracovny – celý stůl se zkrátka pod stromeček nevešel.

Od té doby, kdykoli k němu usedám, si na to vzpomenu a znovu se vcítím do té krásné vánoční atmosféry a pocitu „No, Bože, co to tak může být!“

Milan Vojta, IX. A

Seznámení s novými učiteli

Od začátku tohoto školního roku můžete na chodbách naší školy potkat usměvavou a vždy veselou JANU SLEJŠKOVOU, která však na naší škole není žádným nováčkem. Kdysi sem chodila jako žákyně a nedávno tu byla na praxi jako budoucí učitelka. Teď vyučuje na prvním stupni především výtvarnou výchovu, pracovní činnosti, ale také předmět Člověk a svět práce. My, redaktoři, jsme se rozhodli za Janou zajít a udělat s ní rozhovor, který si nyní můžete přečíst i vy.

Jak jste se dostala na naši školu a co zde učíte?

Učím na prvním stupni třetí třídu pracovní vyučování, ve čtvrté třídě pár hodin českého jazyka, výtvarnou výchovu, předmět Člověk a jeho svět a také pracovní vyučování, stejně jako v páté, šesté a sedmé třídě.

Jakou školu jste vystudovala?

Vystudovala jsem speciální pedagogiku v Brně na Masarykově univerzitě, na pedagogické fakultě.

Chtěla jste se vždy stát učitelkou?

Ano, nepamatuji se, že bych měla jiný dětský sen. Zkrátka mě vždycky fascinovaly učitelky.

Co se vám na naší škole líbí?

Toho je hodně, takže nevím, co bych měla vyjmenovat jako hlavní. Já jsem vždy chtěla učit na podobné škole, a tím, že jsem měla možnost chodit sem i na praxe, tak se mi tady líbí styl práce, přístup učitelů k dětem, ale i vztahy mezi kolegy tady v kolektivu.

Co si myslíte o svém povolání? Jaké má podle vás klady a zápory?

Jaké má klady? Tak určitě to, že je člověk v kontaktu s dětmi, protože děti mají úžasné myšlení, úžasnou fantazii. Mě na této práci baví to, že se nenudím, já se každý den v práci zasměji, také tato práce není stereotypní, každý den je v podstatě odlišný od toho předchozího. A zápory? Nevím, ale někdy je poměrně náročná na hluk. Já mám radši při práci klid.

Jak vzpomínáte na dobu, kdy jste chodila do školy?

Když jsem chodila sem na základní školu, tak na to vzpomínám moc ráda, protože jsme byli fajn kolektiv, ale na střední škole to byl vlastně pravý opak základní školy a tam už ty vzpomínky tak hezké nejsou.

Jaké předměty vás ve škole nejvíce bavily?

Mě bavily jazyky, cizí jazyky i český jazyk, ale i ostatní předměty. Já jsem vyloženě neměla neoblíbený předmět.

Co děláte, když máte chvíli volna?

Ve svém volnu ráda chodím na koncerty, především folkové hudby, ráda chodím ven s naším psem, na procházky do přírody a potom hodně času trávím s občanským sdružením Palučiny.

Jakých vlastností si u lidí nejvíce ceníte?

Nejvíce si cením u lidí spolehlivosti, upřímnosti, pracovitosti a takové té nápaditosti.

Co vás dokáže pořádně naštvat? Co vás naopak potěší?

Dokáže mě naštvat, když někdo nedodrží svoje slovo, a potěší mě, když je někdo veselý a umí se smát.

Bez čeho byste si svůj život nedokázala představit?

Určitě bez rodiny, bez přátel, v tuto chvíli už i bez zaměstnání a bez humoru.

Jakým zvířetem byste chtěla být a proč?

Já bych chtěla být naším psem, ten má naprosto dokonalý život, protože nemá žádné starosti.

Jaké je vaše nejoblíbenější jídlo a které naopak nesnášíte? Já mám ráda v podstatě cokoliv, takže není ani jídlo, které bych vyloženě nesnášela.

Z čeho máte největší strach?

Největší strach mám z úrazu dětí, protože se bojím, že se jim něco stane a já jim nebudu moci pomoci.

Jak byste se charakterizovala?

Tak to sama skutečně nedokážu říci, to nechám na ostatních, aby to posoudili sami.

Jaké sporty máte ráda?

Já mám ráda volejbal, který hraji už od základní školy, dále plavání. Teď jsem nově, v létě, „přičichla“ k in-line bruslení, takže až se to naučím, tak to bude fajn. No a teď na zimu určitě sjezdové lyžování.

Jakou hudbu ráda posloucháte?

Já se nebráním ničemu, ale nejvíce CDček mám asi folkové hudby, jezdím i hodně na folkové festivaly.

Jaké země jste navštívila, kde se vám líbilo nejvíce?

Já jsem měla to štěstí, že se mnou rodiče hodně cestovali, takže těch zemí, které jsem navštívila, je spousta. Ale úplně nejvíce mi k srdci přirostla Anglie a Skotsko.

V jaké zemi byste chtěla žít, kdyby nebyla Česká republika a proč?

Já bych chtěla zkusit žít někde v severských zemích, jako je například Norsko, protože se mi tam líbí.

Hrajete na nějaký hudební nástroj?

Dříve jsem hrávala na klavír, chodila jsem i na hodiny klavíru, takže kdybych trénovala, tak by z toho možná ještě něco vzešlo J, a také jsem hrála na kytaru.

Jaká byla vaše první láska?

Tak ta byla určitě na základní škole v první třídě.

Je čas Vánoc. Co se vám na tomto období líbí, co podle vás k tomuto období neodmyslitelně patří?

K Vánocům určitě neodmyslitelně patří nádherná vánoční výzdoba, taková ta pohoda, uklidnění. Mně se na tom nejvíce líbí právě ta atmosféra. Lidi jsou prostě úplně jinak naladěni, jsou nějak tak více lidští a milí.

Jakým dárkem by vám udělali vaši nejbližší největší radost? Jak vy jim vybíráte dárky?

Tak já se snažím dárky vybírat podle toho, co si myslím, že by jim udělalo radost, snažím se vždy nějakou část dárků vyrábět, aby tam bylo něco vytvořeného a ne koupeného. A jinak mi udělá radost v podstatě cokoliv, třeba i pěkná knížka.

Jaké jsou vaše plány do budoucna?

Chtěla bych se co nejvíce zlepšovat ve své práci, protože jsou věci, které se musím učit a které potřebuji ve své práci, a tak nějak být v pohodě a nebýt nepřijemná.

Monika Netolická, Milan Vojta, IX. A

Ze života školy

Deváťáci na Doubravce

V říjnu se obě deváté třídy zúčastnily programu „Spolu to dokážeme“ a strávily tři dny na chatě Doubravce, která se nachází v krásném prostředí nedaleko Chotěboře. Co zde prožily, na co budou nejvíce vzpomínat? To se dozvíte z následujících momentů.

Abeceda z Doubravky

„**S**láva, jsme tady,“ říkám a ukazuji klukům naši známou chatu uprostřed přírody. Pomalu, ale jistě se soukáme do pokojů, na které jsme se už těšili. „Co bude k obědu?“ ptá se Vojta. K prvnímu obědu máme kuřátko. To si zas jednou pochutnám! Po obědě odpočívám, abych byl fit na následující zajímavé aktivitky.

„**E**hm,“ odkašlávám si a začínám referovat. „Náš stroj vám zajistí bezkonkurenční přenos vajíček klidně i z mrakodrapu,“ snažím se zaujmout diváky v sále svou vědátorskou řečí. Stojím celý rozklepaný, abych neřekl něco špatně. „Tak děkujeme skupince „Koule“ za jejich pojednání o vejcoletu,“ promlouvá redaktor, čímž rozpoutává bouřlivý potlesk publika. „Dobrý, ne?“ šeptám radostně kamarádům. Myslím, že jsme to úspěšně zvládli.

„**M**asky ze sádry?“ ptám se udiveně. Nanáším kamarádovi na tvář kousky rozteklé sádry a roztírám mu je po celém obličeji. „Jak jsi na tom? Můžeš dýchat?“ ptám se Áli. Slyším jen nějaké zvuky zpoza zaschlé sádry. „Ještě pár minut a už ti ten obal sundám!“ oznamuji mu. Trošku ho polechtám na žebrech, aby z toho taky něco měl. Slyším smích, což je dobré znamení, že můžeme masku sundat.

„Ilčo, porad' mi!“ nenápadně pobízím kamarádku. Přemýšlím nad záhadou hádanky. „11 = H-ů ve f-ém d-u??“ opakuji si dokola. „Já jsem snad úplně blbý,“ myslím si. Sedím na hladkém kameni jako v peřince a čekám, zda mi někdo poradí. Napínám uši na všechny strany. Dívám se na hádanku jako puk. „Ha, mám to!“ křičím radostí. Konečně jsem to vyřešil. 11 = Hráčů ve fotbalovém družstvu!

„Nastav ucho!“ říká spolužák a snaží se mě důkladně naučit básničku. „Ne, tam není vůl, ale kůl!“ rozčiluje se. Opakuji si verše a sloky, abych to uměl, jak když bičem mrská. Opravuji poslední chybičky a jdu na to. Stavím se před komisi s hlavou plnou zmatku. „Byla jedna stará dáma ...“, spustil jsem. „A je to!“ hulákám.

„Ááá bum!“ odpaluji míček naší golfovou holí až za plácek posetý borůvkám a malými jedličkami. „Rychle, už nás dohánějí!“ křičíme jeden přes druhého. Držíme se na druhém místě. Střídáme se v odpalech jak na běžícím pásu. Čeká nás poslední jamka a třetí skupina se k nám blíží ukrutnou rychlostí. Napínavý konec ukončil smrtící ránou Pechy. Skončili jsme Druzí!

„Řepa, pařez, řezba,“ hrajeme s klukama na pokoji při uklidu slovní fotbal. Za chvíli jedeme domů. Vždyť jsme snad teprve včera přijeli. Uteklo mi to jako voda. My ,kluci, to máme s úklidem těžké, nikomu z nás se nechce, ale stejně to nakonec musíme uklidit. „Tak ahojda, chato, moc se mi to tu líbilo!“

Martin Pokorný, IX. B

Spouštění vajíček

Je úterý večer a celá třída si sedá do kroužku. Vedoucí nám předávají informace k dalšímu úkolu: „Spustíte syrové vajíčko z výšky pěti metrů. Použijte různé pomůcky k tomu, aby se vajíčko při pádu nerozbilo.“ Rozdělujeme se do šesti skupin. Dostáváme materiál a sedáme si ke stolu. Já jsem s Alešem, Kátou, Luckou a Ilčou. Úkol se nám zdá skoro nespílitelný. Každý z nás vymýšlí různé návrhy a bojuje za ten svůj. Trochu se hádáme a pomalu nás začíná tláčit čas. Rychle se s Alešem rozhodnuji a prosazuji svůj nápad, protože holky pořád jenom mluví. Aleš ze začátku neví, co dělám, ale věří mi. Zbytek skupiny zhotovuje plakát na prezentaci. Vypadá to zajímavě a hlavně pěkně. My dodáváme našemu výrobku poslední detaily a zkoušíme ho. Za chvíli nás holky chválí, že to je lepší než padák, který navrhovaly. Zjišťujeme, že náš výrobek klesá k zemi velmi rychle a vajíčko by se mohlo rozbít. Říkám: „Co kdybychom tomu udělali křídla?“ Aleš praví: „Výborný nápad, pomohu ti.“ Když je tam přilepujeme, paní učitelka hlásí: „Posledních pět minut!“ Spěcháme, abychom model ještě doladili. Snad to dokážeme. Spolužačky nám ukazují plakát a obdivují náš výrobek. Je konec. Stihli jsme to. Jsme plni očekávání, zda se vajíčko nerozbije. Nejdříve ostatním popisujeme náš výrobek a postup jeho výroby. Potom odcházím do druhého patra. Se mnou jdou další kapitáni mužstev. Házím náš výrobek dolů. Celé naše družstvo má oči jen pro něj. Chvíli ani nedýcháme. Letoun se cestou dvakrát otáčí a brilantně přistává na zemi. Na vejci není ani škrábnutí. Všichni máme pěkný pocit, že se nám to podařilo.

Golf

Před odjezdem se ještě připravujeme na poslední aktivitu. Rozdělujeme se do třech skupin po osmi lidech. Jdeme k lesu. „Budete hrát golf,“ říká paní učitelka. Někteří z nás hráli minigolf, ale golf nikdo. Cítíme, že to bude zábavná aktivita. Cením si toho, že se všichni snaží a nikdo tím neopovrhne. Celá naše skupina hledá v lese klacek, který by co nejvíce připomínal golfovou hůl. Nacházím docela dobrou hokejku a skupina ji s úsměvem schvaluje. „Takovou nemá ani Tiger Woods,“ křičí Martin. Paní učitelka Linhartová startuje a my vyrážíme vpřed. Krásně nám to jde a jsme první. Ale cestou ke čtvrté jamce dostáváme krizi. Propadáme se na druhé místo. Snažíme se vrátit na první místo, ale nejde to. Jsou lepší. Už nám mizí z dohledu. Ani nám to nevadí. U hry se smějeme a baví nás to. Zrovna je řada na mně. Míček leží na mechu a já mám odpalovat. Snažím se soustředit jen na odpal. Přistupuji k míčku a velkou silou ho napaluji. Bum! A kus mechu s míčkem letí vzduchem. Vypadá to na výborný úder. Ve výšce asi šesti metrů tenisák naráží do stromu. „Smůla, kdyby tam ten strom nebyl,“ říkám. Postupujeme pomalu k poslední jamce. Maty k ní střílí přesný úder a jsme u ní. Vypadá to na druhé místo. Najednou se za námi ukáže třetí skupina, ale jsou ještě daleko. Snažíme se míček trefit do poslední jamky, ale nedaří se. Třetí skupina má mohutný závěr a už je u nás. Máme poslední pokus. Fantastické! Míček zajíždí do jamky. Porazili jsme je. Ale hlavní pocit ze hry je ten, že jsme si věřili, pomáhali si a neshazovali jsme se, když se někomu úder nepovedl.

Marián Dobrovolný, IX. B

Anglický víkend

Od začátku školního roku uplynula spousta nových věcí, zážitků, zklamání, radovánek a zároveň přišlo i mnoho zajímavých výletů, školních známek, nových přátel, přírůstků do rodin a s mnoha dalšími věcmi i další víkend s angličtinou. Tentokrát byl anglický víkend zaměřen na téma „cesta do USA“. Byly to velmi příjemně strávené tři dny a doufám, že to nepocítuji jen já, ale i mnoho dalších účastníků tohoto víkendu. Jestli se chcete dozvědět, jak jsme se tam všichni měli, určitě by stálo za to přechíst si, jaké to tam bylo.

Všichni nastupujeme do vlaku, je pátek 2. listopadu 15:30 hodin, jelikož se brzo stmívá, okolo páté hodiny je už tma. Přestupujeme minimálně, ale stejně jedeme do Markoušovic pěkné tři hodiny. První aktivita začíná už ve vlaku. Učitelé nám rozdávají papíry, kde je napsaná charakteristika lidí, kteří s námi jedou. My máme za úkol poznat, kdo je kdo. Při té příležitosti nám paní učitelka Tereza Sommersová rozdává „šeky“ v hodnotě 30 000 Kč, kterými po celý víkend budeme platit.

Konečně jsme na místě. Brrr, všichni pocítujeme velkou změnu počasí. Když jsme odjížděli z Chrudimi, nebyla tam ani troška sněhu, a teď, když vystupujeme z vlaku v Markoušovicích, je ho tu plno. Není divu, vždyť jsme na horách. Všude leží sníh, nikde ani kousek zeleně a ještě ke všemu je tma a není vidět na krok.

Do chaty jdeme asi dva kilometry pěšky. Někteří mají na zádech krosny a některým je vzal autem Standa, který je majitelem chaty. Po dlouhé a vyčerpávající cestě se konečně ubytováváme.

Sotva si vybalíme, hned začíná další aktivita. Dostáváme žádosti o víza, do nichž vyplňujeme své jméno, příjmení, na jaké místo chceme jet do USA, za kým a s kým tam chceme jet, ... Po vyplnění formulářů jdeme do pokoje, který je připravený jako kancelář letecké společnosti. Tam nám prodávají „letenky“ podle toho, jakou třídou chceme letět (první, druhou, nebo třetí-nejhorší a nejlacinější). V druhé místnosti nám mění české peníze za dolary. Všichni už jsou hotovi a my zdola slyšíme, jak na nás volají učitelé, ať jdeme dolů. Dole na některé čeká velké překvapení, ale na mě a na spoustu dalších lidí, kteří si se mnou koupili poslední třídu, ne až takové. Ti, co mají první, nejdražší třídu, sedí na gauči, ti co mají levnější třídu, tedy druhou, sedí v křeslech, ale ti, kteří chtěli ušetřit, tak teď sedí na zemi. Jsme na palubě letadla. Letušky nás usazují na naše místa, ještě instruktáž před startem a můžeme letět. Dlouhý let si zkracujeme filmem. První třídě nabízejí toasty se sýrem, rajčaty, zeleninou a pomerančovým džusem, do levnější třídy nesou toast se sýrem rajčaty a jablečným džusem a té poslední toast s máslem, salátem a čajem. Když nám končí „let“, všichni odcházíme do svých pokojů, koupelen, ... a nakonec nastává čas, kdy všichni odcházejí do říše snů.

Druhý den se rozdělujeme do skupinek po čtyřech. Pan učitel Petr Baťa nám samozřejmě anglicky vysvětluje, co ve skupinkách budeme dělat. Každá skupinka má sestavit co nejvíce anglických slov. A to tak, že za chatkou jsou ve sněhu poházená kolečka s písmenky a my tam po jednom budeme chodit a brát písmenko, které budeme potřebovat. „Tak jo, já budu vybíhat jako třetí, ale nejdříve se musíme domluvit, jaká slova budeme sestavovat,“ říkám. Domluva probíhá velmi rychle. Hra začíná. Sára z našeho družstva rychle utíká pro písmenko „C“. Jako první slovo sestavujeme Cat-kočka a na to navazuje další slovo Cut-řezat. Je to legrace. V zatáčce je mnoho pádů, protože je velmi prudká. Dokonce i já padám, když běžím nazpět s písmenkem „U“. Máme celkem hodně slov. Tato aktivita se mi moc líbí. „HURÁ,“ křičí někdo vedle mě, protože teď jdeme na oběd do „restaurace“, kde nás obsluhují servírky. Nosí nám špagety, někomu s kečupem, jinému s kakaem, podle toho, kdo si jaké objednal.

Po obědě se vydáváme ve stejných skupinkách na výlet. Jedna skupinka má paní učitelku Blanku Němcovou, jiná skupinka Míšu Sádeckou a další pana učitele Martina Křivku, my máme pana učitele Petra Baťu.



S panem učitelem stoupáme dlouhou cestu do kopce. Špatně se mi jde, protože je všude hodně sněhu a jsem brzy zadýchaná. Konečně jsme u cíle a dostáváme instrukce k dalšímu úkolu. Máme vypracovat plakát týkající se USA. Vracíme se do chaty a zpocení a vyčerpaní se ihned vrháme do práce, abychom to měli co nejdříve za sebou. Plakátek máme hotový a teď se ještě zbývá naučit prezentaci. Po prezentaci a různých scénkách skupinek odcházíme nahoru. Vstup dolů máme přísně zakázaný, protože tam pro nás chystají učitelé velké překvapení. Všichni hoří zvědavostí, a proto se každý snaží jakýmkoli způsobem odreagovat.

Konečně je tu pokyn, že můžeme jít dolů. Všichni okamžitě sbíhají ze schodů. Ani se nedivím, proč to učitelé před námi tajili. Dole je stůl plný jídla, ale ne jen tak obyčejného. Je to večeře, která se podává v Americe na Den díkuvzdání. Na stole je patnáctikilogramový krocan, bramborový salát a vše, co k tradičnímu americkému jídlu patří. Konec soboty se učitelům opravdu vydařil. Myslím si, že toto skvělé překvapení, které oni pro nás dokázali připravit, bylo úžasné a geniální.

Poslední den „Anglického víkendu“ si každý užívá, jak jen to jde. Hned ráno si všichni balíme své věci a nastupujeme do vlaku. V Chrudimi na nás čekají rodiče se spoustou otázek typu Jaké to tam bylo? Jak jste se tam měli? A je opravdu o čem vypravovat.



PODĚKOVÁNÍ: Účastníci třetího „Anglického víkendu“ chtějí vzdát DÍKY sponzorovi - firmě CGC COLSUNTING s.r.o., Zlín za příspěvek 2000 korun, za který bylo možné připravit vánoční večeři.

Denisa Kreuzerová, VIII.A

PŘÍBĚHY BEZPRÁVÍ 2007

PROJEKT SPOLEČNOSTI ČLOVĚK V TÍSNI

Zajímalo by vás, jak vypadal život za vlády komunistů v 50. a 60. letech? Víte například to, že lidé byli do vězení zavíráni i za maličkosti? My jsme například toto nevěděli, ale díky členkám Konfederace politických vězňů, které nás navštívily ve čtvrtek 29. listopadu, to už víme, stejně tak, jako jsme se dozvěděli i spoustu nových informací..



PŘÍBĚHY BEZPRÁVÍ

Beseda se konala v audioučebně, kde jsme po příjezdu paní Hany Truncové a paní Elišky Vlčkové zhlédli film Kousek nebe od režiséra Petra Nikolaeva a od scénáristy Jiřího Stránského, který sám prošel útrapami komunistického režimu. Tento film ukazoval nám, divákům, život v komunistických věznicích, kam se lidé dostali například i za drobný přestupek. Film se nám všem moc líbil, protože působil velmi věrohodně, a tak jsme si všichni dokázali představit, jak to v takové době muselo vypadat a také, že život v té době nebyl vůbec lehký. Po filmu, který trval asi hodinu a půl, nastalo vyprávění našich hostů. Od paní Hany Truncové jsme se dozvěděli, že byla roku 1951 umístěna do vězení a poté následně odsouzena za špionáž na 13 let. Paní Truncová měla švagra, který sloužil v anglickém královském letectvu. Po jeho smrti

nemohla jít se svojí maminkou ani na jeho pohřeb a při výsleších jí hrozili, že zavřou i její maminku. Po devíti dlouhých letech za mřížemi ji propustili a dali jí osm let podmínky. Před tím, než ji zavřeli do vězení, pomáhala nejenom svým přátelům dostat se pryč z ČSR. Od paní Truncové jsme se také dozvěděli zajímavost, že pouze jedenkrát za její pobyt ve věznici měli k jídlu míchaná vejčička, protože se srazily vlaky, které je převážely. Tato rozbitá vejce tak následně odeslali k nim, do vězeňské kuchyně. Jak říká, bylo to to nejlepší jídlo, které kdy ve věznici měla. Také jsme se od ní dozvěděli, že spolu s ostatními spoluvězeňkyněmi uspořádala hladovku. Chtěla docílit toho, aby z věznice odvolali velmi brutální „bachařku“ (dozorkyni). To se jim také nakonec povedlo. Paní Eliška Vlčková nám řekla, že jejího otce zavřeli příslušníci Státní bezpečnosti. Stalo se to, protože její otec pomáhal člověku, který chtěl utéct z ČSR do jiné země, a ten člověk si psal do svého zápisníku jména a adresy lidí, kteří mu pomáhali. Ve Žlebech ale po něm chtěli příslušníci Státní bezpečnosti, aby se legitimoval, ale našli u něj zápisník, a tak jim bylo hned jasné, o co se jedná. Přes adresy zapsané v zápisníku se tak dostali až k jejímu otci. Doma jim následně zabrali úplně všechno, včetně motorky. Paní Vlčková nám také ukázala různé dokumenty. Byla zde například žádost její maminky o prezidentovu milost, ale dopis jí následně přišel zpět se zdůvodněním, že prezident jí bohužel pomoci nemůže. Její tatínek se ale nakonec z vězení dostal, ale trpěl chudokrevností.

Myslíme si, že celá tato akce byla velmi zajímavá a zároveň poučná. Bylo až neskutečné, jaké věci komunisté napáchali a jak daleko byli schopni zajít. Zničili vlastně i životy nevinným lidem. My osobně jsme rádi, že žijeme v době, kdy máme možnost se svobodně rozhodnout, a ne v době, kdy nám je „diktováno“, co smíme a co nesmíme dělat. Tímto bychom také chtěli poděkovat členkám Konfederace politických vězňů paní Haně Truncové a paní Elišce Vlčkové a na závěr předkládáme příběh od paní Elišky Vlčkové o nejhezčím dárku, který dostal její tatínek ve vězení.



NEJLEPŠÍ VÁNOČKA V ŽIVOTĚ

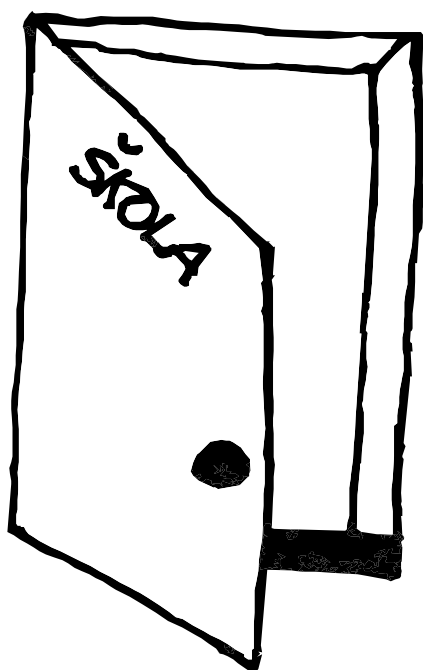
Náš tatínek, Čeněk Linhart z Lipovce, byl odsouzen na čtyři roky odnětí svobody a ke ztrátě občanských práv a propadnutí poloviny majetku. Než ho mocipáni přesunuli do Jáchymova, byl v Praze, na Pankráci. Byl právě Štědrý den, když jsme dostaly povolení k návštěvě. Cesta od nás do Prahy byla daleká. Těšily jsme se. Jenže místnost určená k návštěvám byla až ke stropu rozdělena dvojitým pletivem. Na jedné straně stála maminka, sedmiletá Maruška a patnáctiletá Eliška v doprovodu dvou bachařů. Na tatínkově straně byli taktéž dozorcí dva. Poučili nás — co můžeme říkat a co se zapovídá. Povolená čtvrt hodinka rychle uběhla. Jeden z bdělých a ostražitých bachařů stroze oznámil: „Návštěva skončila!“ Maminka začala plakat a úpěnlivě prosila ještě o chvilíčku. Znovu jí byla naservírována jen ta dvě slova, tvrdá, nesmlouvavá, která se zažírala do srdce: „Návštěva skončila!“ Jako kdyby ten člověk byla mašina, bez citů, neznaje kouzlo dobrých skutků o Vánocích. A tatínka ihned odváděli. Stačil říci mamince, aby byla silná, a nám, abychom maminku poslouchali.

Maminka zašla za jedním z dozorců a pokorně prosila, aby tatínkovi předali vánočku. Vždyť ji s láskou upekla, aby cítil kousek domova. „Venku máte poštu!“ vyštěkl na maminku, vědom si, že o Štědrém dnu pošta nefunguje. Jak dál? Zazvonili jsme v nedalekém domě na zcela neznámé lidi s prosbou o podání balíčku na poštu. Hle! Vánoce na tomto místě svou moc nepozbyly. Pomoc nebyla odmítnuta. Vánočka našla svého adresáta, sice až po svátcích, ale tatínek prohlašoval, že to byla nejlepší vánočka v jeho životě.

Vraceli jsme se domů potměnou krajinou, z oken zářily vánoční stromečky a u nich se scházely šťastné rodiny. Pro nás byl největším dárkem tatínek. Viděli jsme ho a mluvili jsme s ním.

Další příběhy a další informace můžete získat na internetové stránce www.dcery.cz a nebo na www.pribehybezpravi.cz.

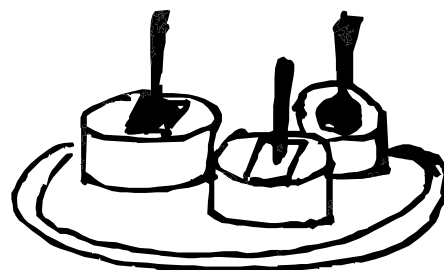
Nikola Hrouzková, Milan Vojta, IX. A



Den otevřených dveří

Stejně jako v minulých letech tak i letos se v naší škole konal „**Den otevřených dveří**“. Rodiče mohli tradičně zhlédnout ukázky z hodin a prohlédnout si veškeré prostory školy. Podívat do školy se přišli také budoucí prvňáčci, kteří zde měli informační schůzku. Byla otevřená i počítačová učebna, kde si rodiče mohli prohlédnout ukázky prací, které žáci na počítači zpracovávali. Jak už to tak ale bývá, i tento rok byl pro nás v něčem nový.

My, deváťáci, jsme ukázky hodin neměli, ale i přesto jsme šli do školy. Někdo pomáhal v počítačové učebně, někdo provázel rodiče budoucích prvňáčků po budově a někdo byl v kuchyňce a připravoval pro návštěvníky školy malé občerstvení. Sešli jsme se už okolo osmé hodiny, abychom to všechno stihli. S námi kuchtily i paní učitelky Tereza Sommersová a Jana Slejšková. Rozdělili jsme si práci a pustili se do toho. Někdo mazal rohlíky, někdo připravoval potřebné ingredience. Zhruba o půl deváté se začala škola plnit rodiči, příbuznými a kamarády našich žáků. Každý šel najít třídu, kde má svou ratolest nebo známého, ale kuchyňka s jídlem byla pořád prázdná. První hodina začala a my jsme si mysleli, že to všechno budeme muset sníst sami. Během hodiny jsme ještě přidělávali jídlo, aby žádná přísada nezbyla. O přestávce bylo ale vidět, že první hodina návštěvníky značně vyčerpala, a v kuchyni se rázem nedalo ani hnout. Doplnovači doplňovali, co se dalo, aby rodiče měli stále co jíst. Byli jsme rádi, že jim chutnalo. Když všechno jídlo zmizelo, čekalo nás umývání nádobí. To leckteré z nás nebavilo.



Všechno jednou končí, a tak skončil i „Den otevřených dveří“, který se všem moc líbil.

Monika Netolická, IX. A

NÁVŠTĚVA CHRUDIMSKÉHO GYMNÁZIA



Jistě ani vás nenechává vaše budoucnost tak úplně chladnými. Každý má své zdroje, které mu přinášejí informace o středních školách. Ať už to jsou rodiče, přátelé a na naší škole hlavně učitelé. Někteří z nás mají už skoro jasno. Chtěli by na chrudimské gymnázium. Traduje se o něm mnoho řečí, a tak jsme chtěly přijít na to, jak tomu doopravdy je. Je pravda, že učitelé jsou vysazení na žáky z Malíka, studenty berou jako otroky? Opravdu jsou tam tak nepříznivé podmínky pro studium? Chodby připomínají tmavé uličky smrti? Pokusíme se vám tento problém vyjasnit. Naše odvážná parta pěti holek pronikla přímo do nitra školy. Na co jsme přišly a které fámy se potvrdily, se dozvíte v následujících odstavcích...

„Dělej, pojď už, ať nepřijdeme pozdě!“ křičí na mě Káťa. Jsme všechny, a tak vyrážíme směr Gymnázium Josefa Ressela. Cesta nám utíká rychle, a než se nadějeme, stojíme před gymplem. Trochu ostýchavě vlezeme do budovy, ve které už na nás čeká pan ředitel Eduard Beránek. Na první pohled příjemný a charismatický muž, jehož postava je na jeho věk chvályhodná. Po formálním přivítání a po obdržení brožurek se vydáváme do tříd osmiletého gymnázia. Jakožto zájemce o studium na střední škole nás neodmítli ani profesori prvních ročníků, v gymnaziální mluvě kvinty. Trochu nás zastrašil přístup profesorů, na který nejsme zvyklí. Žvýkačka je zde asi považována za předmět totálně nevhodný. Jinak si totiž nedokáží vysvětlit, jak se zachovala jistá profesorka fyziky, která hned jak jsme ji pozdravily, ukázala na koš. Ale záhy jsme ji přesvědčily, že i my oplýváme znalostmi v oblasti slušného chování. Snažily jsme se porozumět i látce, kterou v hodině fyziky probírali, samo sebou jsme v daném tématu nepronikly do takových detailů jako studenti gymnázia, ale rozhodně jsme se nemusely stydět. Na konci hodiny nás dokonce paní profesorka Pražanová, myslíme, že je na místě být trochu konkrétní, pochválila a uznala, že nás trochu podcenila, dokonce nás i pozvala na další hodinu. Spolu s ní jsme se přesunuly do deváté třídy, tedy kvarty. Jednalo se o hodinu matematiky. Profesorka působila příjemnějším dojmem, bylo znát, že kvarta je oproti kvintě plná svatoušků. K našemu údivu se i zde najdou podobnosti s Malíkem, samozřejmě se jedná o individuální profesory. Uvedla bych například již zmíněnou matematiku, kde žáci dostali na výběr, kterou známku ze dvou testů si nechají zapsat. U kvarty jsme zůstaly ještě na další vyučovací hodinu. „Konečně hodina, kde budeme mít navrch,“ řekly jsem si. Jak je známo, na gymnáziu se začíná s druhým cizím jazykem až v devítce. Poslední možností byla hodina dějepisu v kvartách. Profesorka působila mile a celkově se nám styl vyučování líbil. Nejdříve totiž zvolila formu diskuse a ověření znalostí žáků a teprve potom vše srozumitelně nadiktovala.

Závěrem? Určitě se projevila trocha podcenění nás, žáků Malíka, ale doufám, že jsme na učitele udělaly dobrý dojem a že tyto předsudky nechají stranou. Celkem překvapené jsme byly z přístupu učitelů ke studentům. Berou je jako osobnosti. Ale usoudily jsme, že šlo někdy možná o přetvářku. Největším handicapem této

školy stále zůstává vybavení. Ani zevnějšek, ani útroby školy nepůsobí na člověka kladně. Tělocvičny, chodby i některé „specializované“ učebny by potřebovaly nemalou investici Krajského úřadu. Den strávený na chrudimském gymnáziu jsme braly jako novou zkušenost, která se nám bude určitě hodit při volbě střední školy.

Nikola Hrouzková, IX. A

Vánoční X-boj

Víte, že na naší škole funguje **Nadační fond**, který pomáhá rodinám, které by si nemohly jinak dovolit zaplatit svým dětem všechny výjezdy a akce, které naše škola v rámci programu „Spolu to dokážeme“ pořádá? A že se pro tento Nadační fond i letos pořádá Vánoční X-boj, který se stejně jako loni bude konat 25. prosince v místní sportovní hale Sokol? Zajímalo nás něco víc o tomto užitečném fondu, a tak jsme došli za paní učitelkou **Ivou BROŽOVOU**, která je členkou správní rady fondu, a položili jí pár otázek.

Jak vznikl nápad vytvořit Nadační fond Klubu rodičů a přátel naší školy?

Vznik Nadačního fondu iniciovala skupina rodičů, kteří si uvědomovali důležitost programu „Spolu to dokážeme“ a význam všech jeho výukových seminářů a sportovních kurzů. Zároveň vnímali, že tyto akce budou smysluplné pouze za předpokladu účasti celého třídního kolektivu. Protože většina těchto akcí je finančně nákladná a někteří žáci by se všech akcí nemohli zúčastnit, rozhodli se založit fond, z něhož by se právě těmto žákům poskytoval na akce programu „STOD“ příspěvek.

Jak je možné příspěvek z Nadačního fondu získat?

Zájemce o příspěvek, který by nemohl uhradit účastnický poplatek za své dítě v plné výši, má možnost obrátit se na mne a společně projdeme stanovená kritéria pro poskytování příspěvku. Pokud aktuální situace žadatele odpovídá některému z kritérií, obdrží k vyplnění jednoduchou žádost. Z nadačního fondu je možné přispět na ubytování při akci, na dopravu a na zapůjčení lyžařské výstroje. Stravování žáka na akci hradí vždy rodiče.

Jak se do Nadačního fondu získávají peníze?

Základní kapitál pro činnost Nadačního fondu byl získán z Vánočního X-boje, který se konal loni v prosinci. Další příspěvky byly získány od sponzorů a podle svých možností přispěla do Nadačního fondu i řada rodičů žáků naší školy. Pokud by někdo chtěl Nadačnímu fondu pomoci, může poskytnout finanční příspěvek na účet u Komerční banky číslo 35-9336650227/0100.

Bude se Vánoční X-boj konat i v letošním roce?

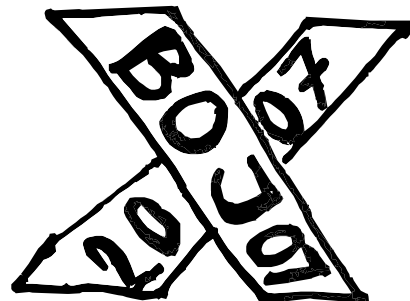
Ano, přípravný výbor již intenzivně pracuje a podle posledních informací se bude konat v úterý 25. prosince od 16 hodin ve sportovní hale. Účast přislíbili Martin Dejdar, Aleš Valenta, Antonín Panenka a řada dalších osobností.

Jaké jsou zkušenosti s využitím Nadačního fondu v prvním roce jeho existence?

Od ledna do listopadu využilo příspěvku z Nadačního fondu celkem dvanáct žáků. Velmi cenné je, že právě poskytnutí příspěvku umožnilo některým žákům poprvé vyjet na společnou akci programu „STOD“ se svojí třídou.

Jak vidíte činnost Nadačního fondu pro další období?

Záleží především na tom, jak se bude dařit získávat finanční prostředky pro činnost fondu. Tedy na štědrosti sponzorů a dalších dárců a úspěšnosti a finančním přínosu sportovních a kulturních akcí pořádaných ve prospěch fondu. Takže například zakoupením i jedné vstupenky na Vánoční X-boj je možné přispět na jeho další činnost.



Nikola Hrouzková a Monika Netolická, IX. A

VÝLETY DO KRAJINY FANTAZIE

Tak jsou tu po roce opět svátky, kdy by se měl člověk na chvíli zastavit. Nespěchat. Měl by si udělat čas na popovídání s přáteli, ale také na dobrou knížku. Než si otevřete tu, kterou vám přinese Ježíšek, začtěte se do našich příběhů. Ožívají v nich skřítki, se kterými se možná někteří z vás už setkali.

Čmárálek

Také se vám stává, že si napíšete úkol na čistý papír, a když ten papír otočíte, tak je z druhé strany pokreslený, no spíš tak všelijak počmáraný? No, mně rozhodně ano! Zrovna nedávno jsem si psala domácí úkol. Už mě bolela ruka, a tak jsem se pokusila úkol zakončit co nejdřív. Když jsem dopsala poslední řádek a udělala za posledním slovem tečku, zjistila jsem, že papír je z druhé strany počmáraný. Pěkně jsem se rozčílila, ale za nic to nestálo. Šla jsem si postěžovat mamce, ale ta mně řekla, že si mám pokreslené papíry vyhazovat a že si to pak nebudu plést s těmi čistými. Bylo mi líto, že si mamka myslí, že za to mohu já, ale v tom mě napadlo, že to bude určitě nějaký skřítek, nebo strašidlo. Rozhodla jsem se, že se ho zbavím. Jenže jak? To se vždycky to nejhorší musí stát mně? Ten skřítek mně neustále kazí úkoly a vlastně vše, co si napíši na papír. Ale zároveň bych ho ráda spatřila. A tak mě napadlo, že jeden den si vyměním papír s fólií a budu si jako psát úkoly. A tak jsem to taky tak udělala. Zhruba tak v půlce fólie jsem zpozorovala pod fólií takovou divnou kuličku. Rychle jsem fólii sundala a na stole jsem zahlédla malinkatou postavičku. „To je určitě ten skřítek,“ pomyslela jsem si. A hned jsem mu chtěla vynadat, ale on mě začal prosit: „Nech mě, už ti nebudu kazit úkoly, budu hodný.“ Hned jsem skřítkovi vysvětlila, že

jsem mu nechtěla ublížit, ale vynadat, za to, že mi kazil úkoly, a když bude hodný, tak budu jenom ráda a že bychom mohli být i přátelé. Tak se z nás nakonec stali velcí přátelé a sem tam vezmu Čmárálka do školy, aby viděl, že ti, co nemají hezky zpracovaný úkol, dostanou vynadáno.

Klaudie Svobodová, VII. B

Helfník

Bydlím s rodiči a dvěma bratry v panelákovém bytě. Pro pět lidí je náš byt poměrně malý, ale je útulný a společně s bratry obývám největší pokoj. Pravdou je, že si často překážíme a dohadujeme se, ale do svých věcí si „nos nestrkáme“. Každý máme svůj psací stůl a to je také naše malé království.

Jednoho dne jsem si po přípravě do školy připravil školní tašku do předsíně a odešel jsem si zahrát nějakou hru na počítač. Po určité době jsem procházel přes náš pokoj a zarazil jsem se. Na mém stole ležel poznámkový sešit, do kterého si zapisuji úkoly a testy. Pomyslel jsem si: „Zdá se mi to, nebo jsem si ho nedal do desek? Pak ho uložím do tašky.“ A šel jsem zase k počítači. Jenže, když jsem skončil u počítače, sešit byl otevřený. „Tak, to je teda záhada!“ vykřikl jsem a prověřoval bratry, zda mi náhodou sešit neotvírali. Ale nebylo tomu tak. Vzal jsem ho do ruky a zrak mi padl na úkol z matematiky. „Jej, já ho zapomněl udělat!“ Tak to bylo štěstí. Vrtalo mi to hlavou.

Neuteklo mnoho dní a došlo k dalším záhadám. Najednou se mi na stole objevila čítanka a já si uvědomil, že se mám naučit básničku, nebo se mi sama od sebe spustila tiskárna a vytiskla moji seminární práci, kterou jsem měl odevzdávat druhý den. Dokonce se mi jednou na stole objevil štětec a lepidlo, které bych si zapomněl vzít do školy na výtvarnou výchovu.

Protože záhad neubývalo, zkusil jsem takovou lest a sešit s domácím úkolem jsem večer nechal ležet na stole. Uložil jsem se ke spánku a koutkem oka pozoroval stůl. Několikrát jsem téměř usnul a pak to přišlo! U stolu se objevilo světlo, taková koule a v ní malý mužík. Chodil kolem sešitu a kroutil malou hlavou. Potom něco zamumlal a sešit zmizel. A za chvíli i mužík. Ani jsem se nehnul a dlouho nemohl usnout. Hlavou mi vrtalo mnoho otázek. Co to je za strašidlo, které mi pomáhá a proč to dělá? Začal jsem mu říkat „Helfník.“ Ráno jsem pak sešit našel ve školní tašce.

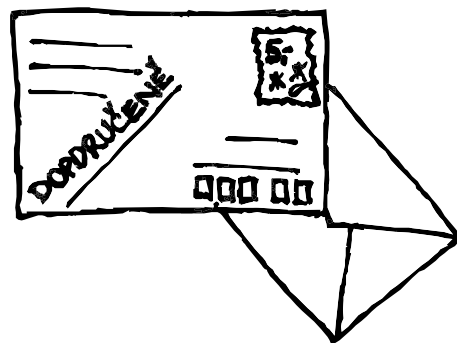
„Mít takového Helfníka není vůbec špatná věc, ale jak dlouho mi bude pomáhat?“ přemýšlel jsem a jednu noc jsem si na něj zase počkal. Jak se strašidlo objevilo, vylezl jsem z postele a povídám mu potichu: „Zdar, Helfníku, to je dobře, že mi pomáháš.“ Helfník se vylekal a pak posmutněl: „Čau, tak už jsi mě objevil? To je škoda, protože teď budu muset navždy zmizet.“ Lekl jsem se: „Navždy zmizet?!“ „Ano, jsem hodné strašidlo a pomáhám, ale jen do doby, kdy si moji pomoc uvědomíš. Potom se musím přemístit jinam,“ ukončil rozhovor a zmizel. Od té doby jsem Helfníka neviděl. Na úkoly si teď dávám díky strašidlu větší pozor.

Jindřich Röhrich, VII. B

Jeden den na poště

Máme tu po roce opět dobu Vánoc. Dobu, kdy se hodně posílají vánoční pohledy, pozdravy nebo přání do nového roku. Tak nás zajímalo, jak to v tuhle dobu vypadá na poště. Zašli jsme se tam tedy podívat.

Na chrudimské poště pracuje něco okolo sedmdesáti zaměstnanců, z toho 6 je balíkových doručovatelů, 20 listovních doručovatelek. Dvacet pět zaměstnanců se střídá za přepážkou. Pro mnohé zaměstnance začíná práce už v pět hodin ráno.



Pan František Chvojka, vedoucí pošty v Chrudimi I, začíná se svou prací v sedm hodin a od osmi hodin je tu také pro veřejnost, a tak jsme došli za ním a položili mu pár otázek. Poskytl nám spoustu informací, ty nejdůležitější z nich jsme vybrali do další rubriky „Víte, že“. Byl také moc hodný a ukázal nám některé prostory pošty, kam se „obyčejný“ člověk jen tak nedostane. Například místnost, kde je jakási „shromažďovna“ dopisů. Vždy po ránu se sem dopisy přivezou ze všech poštovních schránek a probíhá zde jejich roztrídění podle poštovních směrovacích čísel. Tyto dopisy se následně rozdělí doručovatelkám, které sídlí v druhé místnosti. Každá z nich má své pracovní místo, na kterém má vždy roztríděné reklamní letáky, které musí další den brzy po ránu roznést. K počítání letáků zde slouží zvláštní přístroj, který podle váhy přesně pozná, kolik letáků zde je. Tak se nestane, že by doručovatelka nějaký donesla zpět, protože letáky naváží přesně podle počtu domácností. Tyto místnosti se nalézají v budově, kterou běžně nenavštěvujeme. Budova, do které chodíme, když chceme poslat dopis, je hned vedle a dělí se na dvě části. V první části se nacházejí různé přepážky. Každá je na něco jiného. Některé jsou speciálně pro vybírání peněz, některé pro balíky, ale dopis k poslání přijme každá z nich. Také se tam nachází jedna přepážka, která je ukryta za zavřenými dveřmi. K této přepážce chodí lidé, kteří například vyhráli velkou sumu peněz a nechtějí, aby to hned věděla celá Chrudim. To je pro větší soukromí určitě lepší. Dozvěděli jsme se také, že tato přepážka je zajímavá tím, že ji chrání neprůstřelné sklo. O místnost dál pod malými schody jsou umístěné P.O. boxy. Ty slouží pro ty, kteří nechtějí na svou poštu čekat, až ji doručovatelka stačí roznést. V P.O. boxech je pošta připravená k vyzvednutí už v sedm hodin. V druhé části si můžete koupit časopisy, různé propagační předměty, dálniční známku nebo obal na balík.

„A co se děje na poště před Vánoci? Posílají na Vánoce lidé ještě pohledy a vánoční přání, nebo už přece jen vyhrály SMSky a e-maily? Pan Chvojka, vedoucí pošty, nám řekl, že se stále ještě poštou posílají pohledy, pozdravy a přání do nového roku. Je pravda, že jsou to už více dopisy od firem, které posílají svým partnerům takzvaná PFka. To ale vyrovná počty dopisů, které vystřídaly e-maily. Takže na poště máme pořád co dělat.“ Když jsme se tohle

všechno dozvěděli, tak jsme spokojení odcházeli zpátky do školy. Děkujeme panu Chvojkovi za moc pěkné dopoledne na chrudimské poště.

Víte, že ...

Tady je něco, co možná o poště ještě nevíte. Ať se jedná o zajímavosti z historie, či třeba kuriozity:

- * Již v roce 1700 byla v Chrudimi poštovní stanice.
- * Provoz trvalé pošty zde byl zahájen v roce 1750, pošta v Chrudimi tak patří k nejstarším ve východních Čechách, byla zde mnohem dříve než v Pardubicích.
- * Když napíšete na dopis špatnou adresu, putuje až do úschovny v Brně. Každý týden se z Chrudimi posílá balíček dopisů se špatnou adresou.
- * Na poště můžete nejenom poslat dopis či balík, ale také uzavřít pojistku, spoření v Poštovní spořitelně, koupit si losy a dálniční známky, vsadit si Sazku nebo Sportku.
- * Pokud si chcete o prázdninách přivydělat tak, že budete na poště roznášet letáky, tak máte smůlu J. Pošta přijímá jen brigádníky, kteří jsou plnoletí, to znamená, že jim je minimálně 18 let.
- * Máte v rodině nějaké členy, kteří se jmenují stejně? Pokud ano, tak pozor na to. Pokud dostanete doporučené psaní a máte v rodině jmenovce, není problém, aby poštu vyzvedl za vás. Tak pozor na zvědavé rodiče, kterým neunikne příležitost „nabourat se“ do soukromí své ratolesti.
- * K Vánocům neodmyslitelně patří i dopisy psané Ježíškovi. My jsme na chrudimské poště od pana Chvojky zjistili, že se v období Vánoc skutečně na poště „hromadí“ dopisy psané od dětí pro Ježíška. Tyto dopisy pošta posílá, pokud je na obálce uvedena adresa, zpět odesílateli.

Nikola Hrouzková, Monika Netolická, Milan Vojta, IX. A

Představujeme vám

Spousta dětí z naší školy má koníčky, které je baví a kterým věnují všechny svůj volný čas. Je tomu tak i v případě Nikoly Vrzáčkové, žákyně VIII. B, která jezdí čtyřikrát týdně na tréninky tancování do Hradce Králové. Podle toho to také vypadá. Se svým „tanečním“ partnerem už získali spoustu cen. Ale jejich zatím největším úspěchem bylo, když si vytančili nejvyšší cenu Junior, na kterou oba moc pilně trénovali.

Kdy jsi začala s tancováním?

S tancem jsem začala v šesti letech

Kdo tě k tanci přivedl?

Jednou jsem se šla podívat na taneční soutěž a moc mě to zaujalo.

Jakým tancům se věnuješ?

Dva roky jsem se věnovala disko tancům, ale dnes se již pátým rokem věnuji párovým tancům. A to jsou standardní: waltz, tango, valčík, slowfox, quickstep a latinskoamerické: samba, cha-cha, rumba, paso doble a jive.

Jaký druh tance je slowfox? Přibliž nám blíž ten tanec.

Slowfox patří mezi standardní tance. Je to tanec velmi pomalý a elegantní. Obsahuje mnoho záklonů.

Kolikrát týdně trénuješ?

Trénuji třikrát až čtyřikrát týdně a každých čtrnáct dní jezdíme na soutěže, které se konají v různých městech po celé České republice.

Kam chodíš tancovat?

Nejdříve jsem navštěvovala taneční školu Besta Chrudim, ale v současné době již čtvrtým rokem jezdím trénovat do taneční školy Bonstep v Hradci Králové.

Co tě na tanci nejvíce baví?

Nejvíce mě na tancování baví spojení hudby s pohybem těla.

Co je nejobtížnější a nebaví tě?

Každý tanec je obtížný, ale všechny mě baví.

Jak se vybírají partneři? Podle čeho?

Oba v páru by měli mít vytancovanou celou třídu, měli by být přibližně stejně velcí a hlavně by si měli mezi sebou dobře rozumět. Oba by mělo tancování bavit.

Jaký byl tvůj největší úspěch?

Můj největší úspěch byl, když jsme si s partnerem vytančili nejvyšší juniorskou třídu v republice, jak ve standardních, tak i v latinskoamerických tancích. Díky tomu se můžeme zúčastnit mistrovství České republiky v těchto tancích.

Chtěla jsi někdy s tancováním skončit? Kdy?

S tancováním jsem zatím nikdy skončit nechtěla, protože mě moc baví a ráda bych se mu věnovala co nejdéle.

S jakým největším problémem ses musela vyrovnat?

Můj největší problém nastal, když jsem si musela hledat nového partnera, protože ten předchozí přestal tančit.

Jaké máš ještě plány?

V lednu se chystáme zúčastnit mistrovství



České republiky jak ve standardních, tak v latinskoamerických tancích. Také se poprvé zúčastníme mistrovství České republiky v deseti tancích.

Kolik šatů potřebuješ na sezónu? Kdo ti je šije?

Šaty mi šije Martin Dytrt, se kterým jsem se seznámila, když jsem ještě navštěvovala taneční školu Besta. Na standardní tance mám dvoje šaty a na latinské tance také. Šaty mi většinou vydrží dvě sezóny, dokud z nich nevyrostu.

Kolik jedny šaty stojí?

Cena u standardních šatů se pohybuje kolem deseti tisíc a u latinskoamerických šatů kolem osmi tisíc.

Díváš se na „STAR DANCE“ jak tento pořad hodnotíš?

Tento pořad pravidelně sleduji a moc se mi líbí. Nejvíce se mi líbí pár Aleš Valenta a Iva Langerová.

Denisa Kreuzerová, VIII.A

RÁDIO V NEMOCNICI

Víte, že v naší chrudimské nemocnici je rádio, které speciálně vysílá pouze pro ni? Ano, je to pravda. Kde a jak vznikl nápad zřídit v nemocnici rádio, se dočtete v rozhovoru. My jsme měli tu čest navštívit moderátory v akci.

Po několika minutách bloudění po nemocnici se konečně dostáváme ke dveřím s nálepkou „Rádio Pohoda“. Tento večer nás doprovází moderátor Milan Krčil a technik Ondřej Šilhánek. Sedáme si na židle a nesměle se rozhlížíme. Místnost je plná monitorů, reproduktorů, mikrofonů a jiného zařízení, které byste mohli vidět v opravdovém rádiu. Pánové doladují poslední nedostatky a připravují písně, které budou hrát od šesti do osmi hodin večer. A to není zdaleka všechno, co mohou pacienti slyšet. Za zmínku určitě stojí i zprávy z regionů, počasí, sport nebo kultura. Také je možné posílat SMS zprávy s přáním, jakou písničku byste chtěli slyšet. Milan Krčil se připravuje na výstup a vítá všechny posluchače. Mluvení zvládá opravdu bravurně. Po chvíli ale může vydechnout, právě přichází na řadu několik písniček, českých i zahraničních.

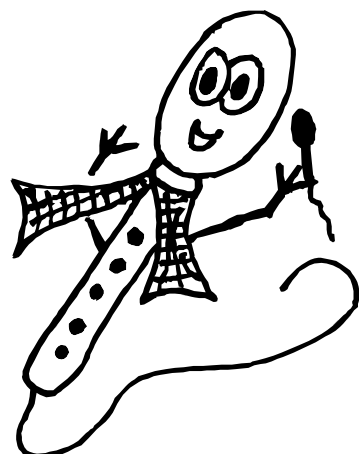
Během této přestávky vytahujeme diktafon a přichází čas vyzpovídat moderátory.

Jak tento projekt vznikl?

Tento projekt vznikl v Holandsku. Holanďané přišli s nápadem v rámci partnerství měst Chrudim a Ede, že by nemocnici darovali studio, ve kterém by se hrálo pro pacienty.

Kde jste sehnali na tento projekt finance?

Finance sehnali právě ti sponzoři v Holandsku. Dalo jim to opravdu dost práce.



Jak se tento projekt připravoval?

Jsou to asi dva roky, co to začalo. Město Chrudim dalo do Chrudimského zpravodaje zprávu, že hledají dobrovolníky na provoz rádia. Tak jsme se přihlásili. Proběhlo mnoho pracovních schůzek s výborem, teďka už komisi pro partnerství, kde jsme domlouvali program,.. Na jednu schůzku v květnu přijeli i samotní Holanďané (Mark, Ron a Renata), kteří z nás měli radost. A pak už to bylo jen na nás.

Co všechno mohou pacienti ve vysílání slyšet?

Tak můžou určitě vyslechnout aktuality z regionu, sport, kulturu, počasí, časomíru... Pak hudbu českou i zahraniční a hlavně jsme zaměřeni na SMS přání, aby pacientům někdo mohl zvednout náladu přáníčkem. Toto rádio je jako běžné komerční rádio, jen s tím rozdílem, že jsme zaměřeni na chrudimskou nemocnici a region.

Zaznamenali jste od pacientů nějaké reakce?

Určitě ano, píšou nám SMSky. Většinou kladné, jsou rádi, že tu rádio je. A uvidíme, jak to bude vypadat pak. Fungujeme tu zatím dva měsíce, tak se teprve zajíždíme.

Čas tu plyne jako voda a my se pomalu připravujeme k odchodu. Ale to není jen tak, pánové nám oznamují, že s námi udělají také krátký rozhovor. V tom šoku nestíháme nic namítnout a přesunujeme se k mikrofonom.

Nervózně se klepeme na židlích a očekáváme nějaké záludné otázky. Naštěstí to takový problém není, představujeme se, oznamujeme, z jaké jsme školy a důvod, proč jsme dnes toto rádio navštívili. Na konci nám opravdu padá kámen ze srdce a shodujeme se, že mluvit do rádia není o nic lehčí než mluvit na veřejnosti. Moderátor se loučí s posluchači a náš čas odchodu již také přichází. Loučíme se a vám můžeme už jen říct, že pokud se z jakéhokoliv důvodu dostanete do nemocnice, s rádiem Pohoda se určitě nudit nebudete.

Jana Kapounová, Sabina Tomaidesová, VIII. A



Jak se připravuje vánoční koncert?

Mnozí žáci z naší školy navštívili vánoční koncert, který si připravila Základní umělecká škola Chrudim. Představil se zde dramatický soubor a program si také připravil taneční a dechový orchestr pod vedením Jaroslava Vašíčka a Karla Kincla. Napadlo vás ale někdy, jak se takový koncert připravuje? Ne? Tak to vás bude zajímat tento článek.

Základní umělecká škola připravuje každoročně předvánoční koncert, takže ani tento rok nebyl výjimkou. Vše začalo na začátku školního roku, kdy se přemýšlelo, co dát do programu. Bylo nutno zarezervovat divadlo Karla Pippicha, kde se každoročně koncerty konají. „Jako první tedy vystoupí dramatařák, potom bude řada na vás,“ řekl nám pan Vašíček. Pak začalo naše pilné tříměsíční zkoušení. Proč je potřeba začínat zkoušet tak brzo? Kdo někdy hrál na nějaký hudební nástroj, tak určitě ví, že nic nejde hned. Hlavně na koncertu vše musí být perfektní. Zpěvačky se začaly učit texty, vymýšlely jednoduchou choreografii, která by se dala skloubit se zpěvem, a hudebníci trénovali na svůj nástroj. Každou chybičku bylo třeba vyladit a z každého instrumentu se musely linout jen správné tóny. Všichni se snažili, jak mohli, a na začátku listopadu bylo vše téměř připravené a stačilo jen doladit poslední detaily. Domluvilo se, co si vezmeme na sebe, a jelikož to byl vánoční koncert, mysleli jsme, že by nebylo špatné naše oblečení na poslední skladbu „Rolničky“ trochu oživit. Každá sekce si tedy přinesla něco originálního. Trumpetisté si například vzali slušivé „santovské“ čepičky, saxofony stříbrné řetězy. Pak proběhla generální zkouška přímo v divadle. A vše bylo připravené! Mohli jsme vystupovat.

Doufám, že se vám koncert líbil. Pokud chcete taneční a dechový orchestr vidět hrát i písničky jiných žánrů než zrovna vánoční, určitě navštivte nějaký z plesů nebo koncertů, který orchestr hraje. Jste srdečně zváni.

Monika Netolická, IX. A

ZNÁTE NAŠE U

DOBA VÁNOC JE TAKÉ HODNĚ SPOJENÁ S JÍDLEM. KAŽDÝ SI RÁD DÁ NĚCO DOBRÉHO. A PROTO JSME SE ZEPTALI NAŠICH PANÍCH UČITELEK NA TO, CO RÁDI VAŘÍ A NA CO A KAM BY NÁS POZVALY. DOUFÁME, ŽE JE PODLE TOHO POZNÁTE.

DOTÁZANY BYLY:

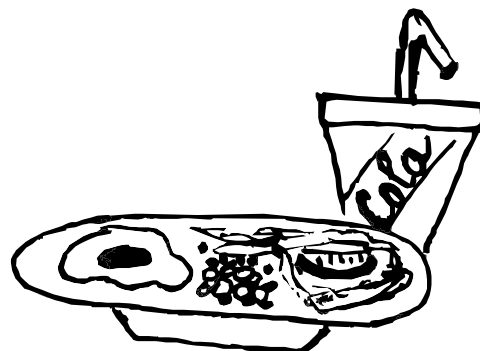
PANÍ UČITELKA JANA SLEJŠKOU - **Í**, PANÍ UČITELKA TEREZA SOMMERŠOVÁ - **J**, PANÍ UČITELKA ALENA JANSOVÁ - **D**, PANÍ UČITELKA IVANA BROŽOVÁ - **O** A PANÍ UČITELKA HELENA DRAŠTÍKOVÁ - **L**

ODPOVĚDI:

1. Moc ráda vařím zeleninu na všechny způsoby – třeba zapečenou s nivou. A kam bych vás pozvala? Na piknik ke kaňonu u Leštinky a jídlo bych schovala za velký kámen.
2. Já vařím moc ráda všechna jídla, nejraději asi maso s rýží. Pozvala bych vás nejspíš k sobě domů na špagety.
3. Ráda peču štrúdl, protože je rychlý, doma ho máme rádi s rozinkami a oříšky. Kdybych mohla, tak by vás pozvala do přírody někam do lesa a udělali bychom si piknik.

Č
I
T
E
L
E
?

4. Jelikož jsme velmi početná rodina, tak moc ráda nevařím, když už, tak ráda griluji, například kuře. Většinou ho máme jen tak s chlebem. Pozvala bych vás určitě do pizzerie na nějakou dobrou sýrovou pizzu.
5. Vaření je činnost, která mě baví, vařím tedy cokoli. Celá rodina má ráda rybí filé s žampiony se smetanovou omáčkou, vhodnou přílohou je dušená rýže. Určitě bych Vás pozvala do restaurace Gril-bar v Pardubicích na lososí steak na lávovém kameni. Je to mňam mňam.



TAJENKA:

Nikola Hrouzková a Monika Netolická, IX. A

Pštros s pštrosicí a pštrosáčaty aneb Návštěva na pštrosí farmě

Zajímáte se o pštrosy? Chcete se o nich dozvědět něco víc, než že jsou to býložravci? Tak to si rozhodně přečtěte článek, ve kterém se dozvíte, kolik vajec dokáže vyvrhnout jedno chovné stádo pštrosů, co obnáší práce na farmě, co se z pštrosí kůže vyrábí a určitě mnoho dalších zajímavých a vyčerpávajících informací.

Kdy a kde jste začali s chovem pštrosů?

Začali jsme v dubnu roku 1998 v malé vesničce jménem Zábludov, kde se všichni znají, na jedné straně to mělo velké výhody, na druhé straně i velké nevýhody.

O jakých výhodách a nevýhodách mluvíte?

Myslím tím, že jsme mnohokrát načapali lidi z vesnice, jak nám chtějí otrávit pštrosy,... A výhody byly takové, že jsme měli ve vesnici spoustu přátel, kteří nám s farmou pomáhali, jak to jen šlo.

Jak jste sháněli farmu? Byl to pro vás obtížný úkol?

Farmu jsme sháněli tak, že jsme se nejdříve poohlédli po okolí. Mysleli jsme, že nám to bude trvat dlouho, ale nakonec se ukázalo, že to bylo snazší, než jsme si mysleli. V Zábludově bývaly tři opuštěné kravíny. Napadlo nás, že bychom mohli sehnat majitele kravínů a zeptat se, jestli by nám jeden nebo dva pronajal, časem možná i prodal. S majitelem kravínů jsme se dohodli velmi rychle a bez nějakých velkých komplikací.

Proč jste začali chovat zrovna pštrosy? Za jakým účelem?

Dočetli jsme se, že se někde začínají chovat pštrosi. Řekli jsme si, že bychom to mohli zkusit také. Mysleli jsme si, že o to bude velký zájem. Zároveň jsme chtěli zaměstnat lidi, kteří jsou bez práce.

Kde jste kupovali pštrosy, kdo a kolik vám jich prodal?

U chovatele, který byl v pokročilejším stádiu v chovu pštrosů. Chovatel nakoupil pštrosy v Holandsku. Koupili jsme si od něho chovné stádo, které mělo jednoho samce a dvě samice. Takové stádo dokáže vyvrhnout sedmdesát až sto vajec.

V jakých podmínkách je chováte?

Pštrosi mají dostatek všeho, jak jídla, tak pití. Jelikož jsou pštrosi zvyklí žít v jiných podmínkách, musíme se jim ze začátku přizpůsobovat. Když se malí pštrosi vylíhnou, musíme je držet v co nejteplejších podmínkách, to znamená, že samice na vajíčkách nesedí, ale vejce dáváme do líhně. Když se pštrosi vylíhnou, přenášíme je do místnosti, kde jsou infra lampy. Doba, po kterou tráví pštrosi v líhních, je dlouhá asi jeden měsíc a půl. Postupem času si na naše podmínky zvykají, takže jsou venku ve velkých výbězích i vevnitř. Podle jejich nálady.

Dáváte jim nějaké speciální krmení? Jaké?

Malým pštrosům dáváme zrní, které drtíme na kašičku, aby se jim to po narození dobře jedlo. Po čase jim začneme dávat normální jídlo (jablka, ovoce, zrní,...).

Co vám mohou udělat, když je budete dráždit? Jsou nějak zvlášť nebezpeční?

Prakticky vás mohou zabít uklováním nebo kopnutím. Ovšem, když jim nic nebudete dělat, nemusíte se ničeho bát. Když je nebudete dráždit, tak by vám neměli nic udělat, ale když je budete provokovat a pošťuchovat, tak je samozřejmé, že si to nenechají líbit a neobejdou to velkým obloukem, ale ublíží vám.

Do jakého jídla se pštrosí maso nejčastěji dává?

Podle kvality masa. Když je maso dobré, tak se z něho dělají steaky, když je špatné, dává se do guláše,... Pštrosí maso často nahrazuje maso kuřecí, pak je zcela možné, že už jste pštrosí maso okusili a doposud jste o tom nevěděli. Pštrosí maso je tužší než maso kuřecí, proto ho musíme nechat déle povařit.

Na co se používá kůže z pštrosů?

Nejčastěji se z jejich kůže vyrábí kabelky, peněženky, pásky, boty, kabáty, bundy,...

Jaké byly vaše začátky?

Neměli jsme absolutně žádné zkušenosti. Když na svět přicházel první pštros, tak jsme mu pomáhali tím, že jsme mu naťukli skořápku. Což se nesmí! Všichni pštrosi, kterým jsme tímto způsobem pomohli ven, uhynuli. Pštros si musí pomoci na svět sám.

Co taková práce na farmě obnáší?

Je to jako práce v drůbežárně. O pštrosy se staráme šestnáct měsíců, pak dojde na tak zvanou „jateční zralost“, při které pštrosy posíláme na jatka, kde oddělují tělo od kůže (maso a kůže zvlášť). A nakonec se z toho vyrábí jídlo a věci.

Kolik máte v současné době pštrosů?

Asi tak okolo sedmdesáti pštrosů.

Jaké plus a jaké mínus má chov pštrosů?

Velké plus je, že pštrosí maso je velmi zdravé, a velké mínus je, že o zdravém pštrosím mase neví tolik lidí, je to málo rozšířená strava a velmi drahá.

Denisa Kreuzerová, VIII.A

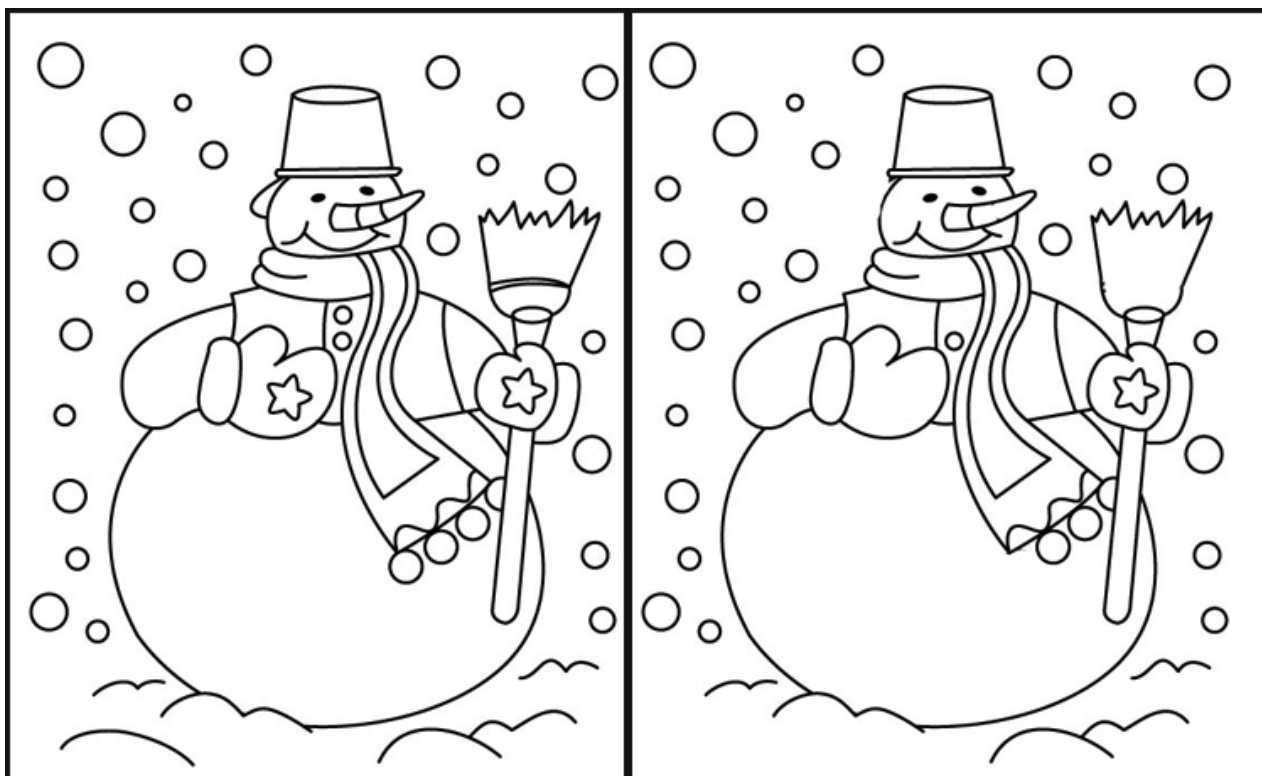
Hrátky

Budete mít někdy o Vánocích dlouhou chvíli? Tak si vyluštěte naše hrátky, které jsme pojali trochu matematicko-vánočně.

- 1. Sudoku - vylušti sudoku tak, aby se v žádném řádku, v žádném sloupci a ani v žádném z dílčích čtverců neopakovala číslice**

3	6	4		8		1	2	9
	8	2	4	3	9			7
7	9			1			3	4
4	7	1		9		3		8
9			3	7	8			2
8	2	3		4		7		5
2	1			6		5	7	3
6			8		7		4	
	4	7		2	3	9	8	

- 2. Najdi v obrázcích 7 rozdílů**



3. Osmisměrka - najdi v osmisměrce hledaná slova a vyjde ti tajenka

Hledaná slova: Ježíšek, Stromek, Kapr, Vločka, Kometa, Sníh, Jezulátko, Dárek, Mráz, Ozdoba, Cukroví, Čaj, Čert

J	E	Z	U	L	Á	T	K	O
S	E	M	Č	A	J	E	Í	Z
N	Č	Ž	R	Ě	R	V	V	D
H	E	K	Í	Á	H	L	O	O
Í	R	A	D	Š	Z	O	R	B
N	T	P	U	L	E	Č	K	A
S	T	R	O	M	E	K	U	Á
C	K	O	M	E	T	A	C	I

Tajenka:

--	--	--	--	--	--	--	--	--

Řešení:

1.

3	6	4	7	8	5	1	2	9
1	8	2	4	3	9	6	5	7
7	9	5	2	1	6	8	3	4
4	7	1	5	9	2	3	6	8
9	5	6	3	7	8	1	1	2
8	2	3	6	4	1	7	6	5
2	1	8	9	6	4	5	7	3
6	3	9	8	5	7	2	4	1
5	4	7	1	2	3	9	8	6

2. hvězda na pravé rukavici, knoflík, hrbol na zemi, čára na mrkvi, čára na koštěti, část hrnce na hlavě, bambule na šále)

3. Sněhuláci

Sabina Tomaidesová, Jana Kapounová, VIII. A



MALÍČEK – občasník žáků Základní školy Chrudim, Dr. J. Malíka

✓ **redakční rada:** N. Hrouzková, M. Netolická, M. Vojta, J. Kapounová, S. Tomaidesová, D. Kreuzerová, N. Vašková, V. Jeřábková, L. Pokorná

✓ **adresa redakce:** Základní škola Chrudim, Dr. J. Malíka 958, Chrudim 537 01, tel.: 469 620 607, e-mail: broz@zsmalika.cz

✓ **www.malicek.czechian.net**

www.zsmalika.cz